

סיפורי

מעשיות גליון

לשלחן השבת

פרשת ויגש

י"א טבת שנת תשפ"א
לפ"ק

שנה 1, גליון 1

יִצְחָאֵלְאֵלֵי עַל יְדֵי אֲנֻסוֹת הַיָּמִים הַקּוֹזֵשׁ בְּרַסְלָב

ונעשה חכם גדול מאד.

ונפל על חכמה לכבש את כל העולם בלא מלחמה, כי יש שבעה חלקי עולם, שהעולם נתחלק לשבעה חלקים. ויש שבעה כוכבי לכת שכל כוכב מאיר בחלק מחלקי העולם. ויש שבעה מיני מתכות שכל אחד משבעה כוכבי לכת מאיר במין מתכת אחד. והלך וקבץ כל השבעה מיני מתכות, וצווה להביא כל הפאטרעטין (דמות דיוקן) של כל המלכים שהם של זהב שתולין בפלטרין (ארמון) שלהם ועשה מזה אדם. ראשו של זהב וגופו של כסף וכן שאר האיברים ממיני מתכות האחרים והיה באותו האדם כל השבעה מיני מתכות, והעמיד אותו על הר גבוה. והיו כל השבעה כוכבי לכת מאירין באותו האדם. וכשהיה אדם צריך לאיזה עצה או איזה משא ומתן אם לעשותו אם לאו, היה עומד נגד אותו האיבר של המין מתכת השייך לחלק העולם שהוא משם והיה חושב בדעתו אם לעשות אם לאו. וכשהיה צריך לעשות היה מאיר ומזריח אותו האיבר

שבת קודש פרשת בראשית, מברכים חודש מר-חשוון, שנת תשפ"א לפרט קטן, שבת הראש ישיבה שליט"א ב'קרית ברסלב' ליבערטי; שבת בבוקר ראש הישיבה שליט"א המשיך בספורי מעשיות, מעשה ד', מעשה נסים, ממלך שגזר שמד.

ממשיך רבינו הקדוש:

אחר כך מת המלך ונעשה בנו מלך. והוא התחיל להנהיג מדינתו ברכות, מחמת שראה שרצו להכרית את אביו כנ"ל. וכבש מדינות רבות, והיה חכם גדול מאד וצווה לקבץ ולקרות את כל החווי כוכבים שיגידו מאיזה דבר יוכל להיות נכרת זרעו כדי שישמר מזה, ואמרו לו שזרעו לא ייכרת, רק שישמר משור ושה. וכתבו זאת בספר הזיכרונות וצווה לבניו שינהגו גם כן כמותו בדרך רכה ומת.

ונעשה בנו מלך והתחיל לנהג ביד רמה ובחוזק כמו זקנו, וכבש מדינות רבות ונפל על חכמה, וצווה להכריז שלא ימצא במדינתו שור ושה כדי שלא יהיה נכרת זרעו, על כן אין לו מורא משום דבר, ונהג מדינתו ברמה,

<<<

ווארט לשלחן השבת

יְדָבָר נָא עִבְדְּךָ דָּבָר בְּאָזְנֵי אֲדֹנָי
(בראשית מד, יח)

עבדך דבר באזני אדני, זה שאני בא עם טענה, זה בגלל שאני רוצה שתקבל את תפילתי, אבל ואל יחר אפך בעבדך, אל תכעס עליי שעם זה אני פוטר את עצמי מלעשות תשובה, רק להפך, אני יודע שבאמת אני אשם רק תמחל לי, זה העניין של רבינו: "התבודדות", שאדם כל יום יגיד לקב"ה: "ריבוננו של עולם, תשמע את הבקשה שלי, אני רוצה להיות יהודי, אני רוצה להיות טוב, מה אני יעשה שיש לי יצר הרע שמפיל אותי למטה לדברים רעים, מה אעשה שאני חוזר לדברים הרעים שלי, אני בכל זאת לא רוצה לעשות את זה, ריבוננו של עולם אל תכעס עליי, הכח שלך נמצא בי, אני צריך את עזרתך, תעזור לי.

(עֲצוֹתֵי אֲמִינָה וְאֲתַחֲסֶנּוּ-נַחֲמוּ תַשְׁעִיחַ)

למה אומרים להשם יתברך הכל בלשון רבים: "אנחנו חטאנו", היה צריך לומר: "אשמתי, אני אשם", וכן הלאה, אלא עונה רבי פנחס - אומרים את זה בלשון רבים, מכיוון שאם כביכול הקב"ה לא היה גותן לי את הכח ורשות לחטא, לא הייתי חוטא, יוצא מזה ש"אשמנו" - אנחנו אשמים.

והרבי אמר לרבי יודל: אני אומר אותו דבר על הפסוק (בראשית מ"ד, י"ח) 'ויגש אליו יהודה', שאדם מגיע להקב"ה, והוא רוצה לבקש מחילה על העבירות שלו, 'ויאמר' הוא אומר להקב"ה, 'בי אדני', הכח שלך נמצא בי, מכיון שכאשר אתה לוקח ממני את הכח שלך, לא הייתי יכול לחטא, לכן תמחל על כל העבירות שלי, אבל אומרים להקב"ה: 'ידבר נא

מוהרא"ש זכרוננו לברכה נהג תמיד להתחיל את השיעור בפרשת ויגש ב'שיעור ליל שישי', במילים הקדושות של רבינו הקדוש בחיי מוהר"ן (סימן תר"י): פעם אחת רבינו אמר לתלמידו הגדול רבי יודל מדאשיב זכרוננו לברכה, תאמר לי משהו מהרבי שלך הצדיק הגדול רבי פנחס מקוריץ זכרוננו לברכה. ורבי יודל אמר בשמו: אנו אומרים בתפילה (בתחנון) 'אשמנו, אנחנו אשמים, 'בגדנו, אנחנו בגדנו, 'זלנו, אנחנו גזלנו, 'דברנו דפי', דיברנו דיבורים לא יפים, וכך הלאה. אז הצדיק רבי פנחס שאל:

ואם לאו, היה נחשך האיבר, (כל זה עשה המלך הנ"ל), ועל ידי זה היה כובש כל העולם, ואסף ממון רב. ואותו הדמות אדם לא היה מסוגל להנ"ל, רק, (באופן ובתנאי), שיהיה המלך משפיל גאים ומגביה שפלים. והלך ושלח פקודת (היינו אוקאזין) עבור כל היעדניראלין (קציני צבא בכירים) ושאר השרים שיש להם התמנות ואורדירש (אותות הצטיינות וזכויות מיוחדות), ובאו כולם. והשפיל אותם, ולקח מהם ההתמנות שלהם. אפילו אותן שהיו להם התמנות שעבדו אצל אבי אבי זקנו, לקח מהם. והגביה שפלים, והעמיד אותם תחתיהם. בתוכם היה השר האנוס הנ"ל, (היינו שהוא היה בתוך השרים שהמלך היה עוסק להשפילם), ושאל אותו המלך: מהו השררות וההתמנות שלך. השיב לו: השררות שלי הוא, שאהיה רשאי להיות יהודי בפרהסיה כשכיל אותו הטובה שעשיתי לזקנך כנ"ל, ולקח מאתו זאת. וחזר ונעשה אנוס.

פעם אחת שכב המלך לישון, וראה בחלום שהשמים זכים, וראה כל השנים עשר מזלות, וראה ששור ושה שיש בין המזלות, הם משחקים ממנו. והקיץ בכעס גדול ונפחד מאד. וצווה להביא את ספר הזיכרונות, וראה כתוב בו שעל ידי שור ושה יהיה נכרת זרעו. ונפל עליו פחד גדול. וספר להמלכה ונפל עליה ועל בניה גם כן פחד גדול. ותפעם רוחו מאד, וקרא לכל הפותרי חלומות, וכל אחד היה פותר לעצמו ולא היה קולן נכנס באזניו. ונפל עליו פחד גדול מאד. ובא אליו חכם אחד ואמר לו שיש לו קבלה מאביו, היות שיש שלש מאות ששים וחמשה מיני תהלוכות השמש ויש מקום שכל השלש מאות ששים וחמשה מיני תהלוכות השמש מזריחים לשם, ושם גדל שבת ברזל. ומי שיש לו פחד, כשבא להשכב הנ"ל נצל מהפחד.

והוטב למלך, והלך עם אשתו ובניו וכל זרעו למקום הנ"ל עם החכם הנ"ל. ובאמצע הדרך עומד מלאך שהוא ממנה על כעס, כי על ידי כעס בוראים מלאך המשחית, ואותו מלאך הנ"ל הוא ממנה על כל המשחיתים. ושואלים אותו הדרך, כי יש דרך ישר לפני איש, ויש דרך שהוא מלא טיט, ויש דרך שהוא מלא פתחים ובורות, וכן שאר דרכים. ויש דרך אחד שיש שם אש שארבע פרסאות מאותו האש נשרפים, (ושאלו לו הדרך, ואמר להם אותו הדרך שיש שם האש), והיו הולכים. והיה החכם מסתכל לפניו בכל פעם אם יש שם אותו האש, כי היה לו קבלה מאביו שיש שם אש כנ"ל. בתוך כך ראה האש, וראה שהיו הולכים דרך האש מלכים ויהודים מתעטפים בטלית ותפלין, וזה היה מחמת שהיו אצל אותן המלכים יושבים יהודים במדינתם, על כן היו יכולים לילך דרך האש. ואמר החכם להמלך: באשר שיש קבלה בידי, שארבע פרסאות רחוק מן האש נשרפים, על כן אין אני רוצה לילך עוד.

והמלך חשב: מאחר שרואה ששאר מלכים הולכים שם דרך האש, על כן אמר שגם הוא ילך. וענה החכם: אני יש לי קבלה מאבי כנ"ל, על כן איני רוצה לילך. אתה אם רצונך לילך, לך. והלך המלך וזרעו, ושלט בהם האש, ונשרף הוא וזרעו ונכרתו כלם.

כשבא החכם לביתו, היה תמוה בעיני השרים. הלא היה נשמר משור ושה, ואיך בא שיהיה נכרת הוא וזרעו. ענה האנוס ואמר: על ידי נכרת, כי החווי כוכבים ראו ולא ידעו מה ראו, כי שור עושים מעוררו תפלין, ושה עושים מצמרו ציצית לטלית, ועל ידיהם נכרת הוא וזרעו, כי אותן המלכים שהיו יהודים דרים במדינתם, שמלובשים בטלית ותפלין היו הולכים דרך האש ולא היו ניזוקים כלל, והוא נכרת על ידי שלא היו רשאים יהודים שלובשים טלית ותפלין ליישב במדינתו ועל כן היו השור ושה שבמזלות שוחקים ממנו, כי החווי כוכבים ראו ולא ידעו מה ראו, ונכרת הוא וזרעו כנ"ל: אמן כן יאכרו כל אויבך ה'.

הראש ישיבה נכנס לשיחה נפלאה בגנות הכעס, ראש הישיבה שליט"א אמר שאפשר לדבר הרבה ממה שיכולים להוציא מהסיפור הזה, ועוד יישאר לגבאי בית המדרש גרו יאיר לדבר מזה בשבועות הבאים.

מה רואים כאן? - כשאדם הוא בכעס רחמנא ליצלן הוא בורא מלאכים רעים שיזיקו לו, וכפי שרואים פה שהמלאך שנברא על ידי הכעס הוא הראה למלך את הדרך של אש וכך המלך וזרעו נשרפו. לכן צריך לבקש הרבה מהקב"ה "ריבוננו של עולם תעזור לי שלא אגיע לכעס, אני לא רוצה לכעוס על שום דבר, תעזור לי שלא יפריע לי כלום."

והראש ישיבה שליט"א סיפר: שלבעל שם טוב הקדוש זכותו יגן עלינו היה תלמיד שהיה לו בית מרוח, פעם אחת הבעל שם טוב שלח שליח אליו לתלמיד לומר לו: אני הולך לעבור ליד ביתך ואני רוצה להיכנס לביתך, התלמיד נהיה בשמחה, כזה זכיה הרבי מגיע אליי, ניקו את הבית כמו שמתאים לאורח חשוב, עשו ממש פסח, והתלבשו בבגדי שבת "הרבי מגיע"

[בדרך אגב סיפר הראש ישיבה שליט"א "אמי שתחי' סיפרה לי, שהיא הייתה ילדה קטנה בת חמש שנים, הרבי מסאטמר זכותו יגן עלינו הגיע לבית אחד השכנים לברית מילה, ואביה הרב אלחנן חיים טיטלבוים זכרונו לברכה הלך לרבי לבקש שיכנס לביתו לביקור, והוא אמר לרבי שאשתו מאד תשמח אם הרבי יגיע, והרבי הסכים להגיע והרבי אמר "עוד מעט אבוא" וברגע שסבתא שלי שמעה את זה נהיה יום טוב בבית, כזה שמחה היה שהרבי הולך להגיע לבית, הילדים באותו יום לא הלכו לחיידר וכולם התלבשו בבגדי שבת, וכשהרבי הגיע הרבי אמר בהלצה "בדרך כלל

כשאני הולך למקום זה כדי לחזק את המקום ביהדות (אויפצוטון) אבל עכשיו הגעתי (צוליב טון) לעשות טובה לסבתא שלי...]

באמצע ההכנות הרציניות, התלמיד המכניס אורחים, ראה שהמשרת לא הכין את היין שהוא ציווה עליו להכין, והוא נהיה מאוד בכעס והתחיל לצעוק על המשרת: מדוע לא הכנת את היין, מדוע שכחת? ואחר כך הבעל שם טובה הגיע, והבעל שם טוב התחיל להסתכל לכל הצדדים ושאל "איפה התלמיד" והראו לו "הנה הוא כאן" והוא שאל שוב "היכן הוא" ועוד פעם הראו לו על התלמיד, אז הוא אמר "אני לא מחפש אותו, אני מחפש את בעל הבית היכן הוא? וכך חזר על עצמו מספר פעמים, עד שהבעל שם טוב אמר "כאשר אדם בכעס רחמנא ליצלן נכנס בו נשמה אחרת, הוא כבר לא אותו אדם, הוא אדם אחר, לכן אני לא מכירו כאותו אדם."

המשיך ואמר הראש ישיבה שליט"א: כעס זה מידה רעה מאוד אבל צריך לדעת שאי אפשר לעבוד לברוח מהכעס בזמן שכבר נמצאים בכעס, וכשכבר נמצאים בכעס אז כבר מאוד קשה להירגע בחזרה, וצריך לעבוד על זה עוד לפני שמגיעים לידי כעס.

אומר הראש ישיבה שליט"א: העצה לא לבוא לידי כעס היא כך, בבוקר מיד כשאתה קם, שהכל הולך עוד טוב ואף אחד לא מכעיס אותך, תשגן לעצמך טוב: הכל זה הקב"ה, ושום דבר לא מגיע ממני, זה יעזור לך לא לכעוס, לכן חשוב מאוד לשגן כל הזמן בבית אמונה, לספר סיפורים של תפילה, "ביקשתי מהשם, והשם עזר לי" השם עזר לי בזה ובזה וכו' זה מביא את האדם לדבק את מוחו ומחשבתו לקב"ה שיכנס בו שהכל מתנהג על ידי הקב"ה וכך הוא לא במהרה יבוא לידי כעס.

וכשאדם חוזר לעצמו את האמונה הברורה, כשמדברים עם חבר מדברים דיבורים של אמונה, "הכל מהקב"ה" "אף אחד לא יכול לעשות לי טוב או רע" "מה שקרה עכשיו זה מהקב"ה" התקלה היא מהקב"ה, הילד נפל, התהפך זה מהקב"ה, כשחיים כך וחוזרים כל הזמן שהכל מהקב"ה אז אנשים לא יכולים להכעיס אותי, כי אני יודע שהכל מהקב"ה.

ככל שהאדם חוזר על האמונה כך הוא נהיה יותר רגוע, הוא יודע שאף אחד לא יכול להרע לי, השכן עשה כך, אחותי עשתה כך, אבל אני יודע שהכל מגיע מהקב"ה, ההוא היה שליח להביא לי את זה, אבל זה מגיע מהקב"ה, אין הכוונה שמותר לחבר להציק בגלל שהכל מגיע מהקב"ה, כי הקב"ה אומר שאסור להציק לשני, ואם מציקים לאדם אז נענשים.

אבל צריך תמיד לזכור מי מנהיג הכל ועושה הכל, וזה לא בגלל מישהו... בגלל שיהיה מה שיהיה הכל

מגיע מהקב"ה והשני לא היה יכול לעשות לך כלום, וזה גם לא אומר שצריך להרשות לשני הכל ולהסכים שהוא יעשוק אותי, או יגנוב אותי, כשאחד גונב אותי וכד' אני אקרא לו לדין תורה אבל אני יודע שלא הוא עשה את זה, הוא רק היה שליח של הקב"ה, מוהרא"ש זכרונו לברכה נהג לחזור תמיד בשיעורים על מה שחז"ל אומרים (חולין ז:): אין אדם נוקף אצבעו מלמטה אלא אם כן מכריזין עליו מלמעלה, בשמים מכריזין יעמוד יעמוד... פלוני בן פלוני הולך להיצבט, פתאום נכנס אחד לביהמ"ד ודוחף בטעות את השולחן והוא מקבל צביטה חזקה ומתחיל לכעוס ולצעוק מה איתך, אתה לא יכול להיזהר, והוא צועק ומכה וכו', מה אתה צועק עליו? מה אתה מאבד עשתונות? הקב"ה הכריז שאתה תקבל את הצביטה.

ראש הישיבה שליט"א הוסיף עוד דוגמאות: אחד רוצה להגיע לאיזה משרד ויש לו שם דברים חשובים לעשות או שהוא צריך להוציא כסף מהבנק או שהוא צריך לשלוח בדואר למישהו והוא איחר, במשרד כבר לא מכניסים אותו, הבנק נעול, צריך לזכור שהכל מגיע מהקב"ה, הכל בחישוב מדויק מהקב"ה לטובה אפילו שלא מבינים את זה, וראש הישיבה שליט"א אומר צריך להיזהר בבית בפרט, עם כל הכוחות לא לכעוס, מכיון שכשנופלים לכעס כל הבית נחרב (די גאנצע שטוב ווערט אויס) זה כבר לא אותו בן אדם, זה לא אותו אישה וילדים, זה כבר לא אותו בית.

בפרט בערב שבת וערב יום טוב הס"מ מפחד מאוד שהבעל ואישה יסבלו את זה, החיד"א אומר שבערב שבת מגיע השטן לכל בית וגורם מחלוקת בין הבעל לאישה.

לכן צריך לבקש הרבה מהקב"ה שלא נבוא לידי כעס ולא נתרגז מכל דבר קטן ונינצל מהשטן.

אותו דבר כשמגיע זמן שמחה אזי הס"מ מגיע ומנסה בכל הכוחות שיכעסו אחד על השני "כמה פעמים אמרתי לך להתארגן בזמן? את מעכבת אותי..." עכשיו איבדת הכל, נהיית בכעס, המלאך כבר נברא מהכעס שלך והוא ייקח אותך לאן שהוא רוצה לבוץ, לאש, או לבור וכו'.

ובכלל צריך לדעת איך מדברים לאישה, אי אפשר לדבר בצורה של עקיצות אחד לשני, הגם שמדברים עם חבר כך, אסור לדבר כך, אבל אצל אנשים לצערנו זה כך, זה שיודע יותר לעקוץ, מי שיודע לעשות בדיחות על חשבון השני הוא יותר מוצלח, ולפעמים נותנים לשני איזה עקיצה טובה... וכולם צוחקים □ אבל כשמדברים אל האישה צריך כל כך להיזהר לא להציק, לא לעקוץ, וגם כשמדברים עם חבר צריך להיזהר איך מדברים, בפרט כאן בהיכל הקודש מוהרא"ש נהג לספר, ששמעו

לפח המרכזי או שתשאיר את זה בבית, הכניסה לבית יהודי צריכה להיות יפה ונקיה, וכולם יאמרו "תראו פה גר אדם נעים הליכות".

והראש ישיבה שליט"א נכנס לנושא איך להתחמק ממחלוקת, לא לריב עם אחרים, ואמר שעם אבא ואמא חם וחמות לא רבים, "אבל הם מתערבים לי בחיים...!" זה לא נכון, אף אחד לא יכול להתערב לך בחיים, אלא רק אם אתה מערב אותם בחיים שלך, תשמע עצה מתוקה, כשאחד מגיע לך עם טענה, צריך לעשות כך, וצריך לעשות כך וכדו' תגיד, קודם כל השווער צודק במאה אחוז, חמותך צודקת במאה אחוז, אתה תמשיך בדרכך, ואם ישאל אותך, הרי סיכמנו משהו "דיברנו שתוציא את הילדים מהמוסד?" בוודאי אני יעשה כך, מה שהחם והחמות אומרים אני יעשה, אנחנו באמצע לעבוד על זה... "אבל חס ושלום לא להתווכח, לא לריב עם חם וחמות וכן אם הם אומרים: שמעתי שאצלכם מחתנים בגיל צעיר, ואתה צריך לדעת... וכו' תגיד לו ח"ו ח"ו, אני יעשה מה שהחמתן אומר, וכשיהיה איזה שידוך על הפרק, תגיד לו יש איזה שידוך וכו' העיקר לא להתווכח כלל עם ההורים.

וראש הישיבה שליט"א הוסיף בעניין לחתן בגיל צעיר כשעדיין נקיים, אני שואל תמיד: כמה עבירות בחור צריך לעשות כדי להיות מוכן להתחתן?! ואפי' שאתה חושב שהבחור לא חוטא, אמרו חז"ל (יומא כט.) "הרהורי עבירה קשים מעבירה" מחשבות רעות יותר גרועות מהעבירה עצמה, זה לא סתם אימרה, לחשוב על עבירות זה כמו העבירה בעצמה איך מותר להמתין אפי' יום אחד לעכב את החתונה של הילדים? אבל ח"ו להתווכח ולעשות מחלוקת עם ההורים.

היה לי בחור בישיבה, שהיה ניגש אליי תדיר ומבקש: ראש ישיבה מה יהיה עם השידוך שלי? אני רוצה להתחתן! פעם אחת שאלתי אותו, מה ההורים שלך אומרים על זה? אביו עזב את היהדות ר"ל, הוא אומר לי: אבא שלי אומר שאם אני אתחתן צעיר הוא יכניס את ראש הישיבה לבית הסוהר, אמרתי לו: אביך הוא הרי ליברלי, גש אליו ותגיד לו: מצאתי בחורה, אני יכול להביא אותה הביתה? הוא יענה לך כן, הרי זה השיטה שלהם, לקרב כל אחד, ויש להם סיסמה 'אני מכבד אותך, תכבד אותי...', וצריך לתת אהבה לכולם, וכל אחד יכול לחשוב ולעשות מה שהוא רוצה...! אם כך אני רוצה להבין איפה מתחיל העניין של "התעללות בילדים"? כשאני מביא הביתה בחורה זה בסדר ועוד צריך לכבד, ואסור להגיד כלום ח"ו כי לכל אחד יש את הדרך שלו, אם כך, למה כשאני עושה אותו הדבר רק בתוספת טבעת ושני עדים מתחת לחופה, זה כבר הופך להיות "התעללות"?!

את אנשי שלומנו שדיברו בדרך כבוד וקראו "רבי" לפני השם הפרטי לדוגמה רבי לוי, רבי חיים, רבי ראובן, וכו'.

כשמדברים יפה, חיים עם הקב"ה, ולא מגיעים לידים כעס, אזי המלאך הרע לא יכול להוביל אותך לדרכים לא טובות, ותלך בדרכים ישרות ותהיה לך הצלחה.

כשמתנהגים יפה, וחיים בשלום עם הזולת, זה 'ההפצה' הכי גדולה. אנשים מאוד נשברים כשמדברים על הפצה, בחושבם "אני לא יכול ללכת לבתים ולחלק קונטרסים" - אומר הראש ישיבה שליט"א 'הפצה' לא הכוונה לדפוק בבתים, בוודאי כשאחד צריך כסף אז העצה להפיץ ולדפוק בבתים וללכת בבתי מדרשות, כמו שמוהרא"ש כתב הרבה מאוד פעמים באשר בנחל "אני נותן ברכה, שמי שילך להפצה, יהיה לו תמיד כסף בכיס" וזה בדוק ומנוסה, כל אלו שהולכים ל'הפצה' יש להם תמיד שפע, אם יש לך חובות, אם אתה חייב לאנשים תלך להפיץ, אבל 'הפצה' הכוונה גם שמתנהגים יפה גורמים שאחרים יראו מה רבינו נותן לתלמידיו, שהם מתנהגים בכזה דרך ארץ.

אתה גר בקריה, כולם יודעים היכן אתה גר והיכן אתה מסתובב, כולם מסתכלים עליך לראות איך מתנהגים "הברסלבערס" אפילו כשאחד אומר לך מילה לא יפה, הוא צוחק עליך, תדע שזה כלום, אחר כך כשהוא הולך לישון הוא חושב לעצמו במיטה ומתייסר, יש לי בן דוד שמסתובב 'בברסלב' ויש לו שלום בית, ואי אפשר להכעיס אותו, יש לו תמיד חיוך על הפנים, הוא מדבר יפה לאנשים, זה הפצה חזקה, ההתנהגות שלך.

שכולם יראו שהאברך הברסלבער הוא אדם נעים, הרבה פעמים עוצרים אותי אנשים ואומרים, אחד האברכים שלך עובד אצלי הוא אברך רציני, אי אפשר להזיז אותו מהדברים שלו, מתפילת מנחה שלו, ממניין, הוא אדם נורמלי, הוא מברך יפה לשלום כל אחד וכו' לכל אברך יש משפחה סביבו, אבא, אמא חם וחמות, סבא סבתא, דודים וכן הלאה, כולם יודעים ממך, כולם יודעים שהתקרבת לרבינו הקדוש אתה גר בברסלב, הוא באמת מסתכל על זה מאד מוזר, כי הרי אתה אדם נורמלי, איך הגעת לברסלב...? זה ההפצה הכי גדולה שכולם רואים אותך מתנהג יפה, אתה אדם נורמלי. (והראש ישיבה שליט"א הוסיף: אני צריך להגיד לכם קצת מוסר, ביום שישי נסעתי בקריה, וראיתי שמונח אשפה ליד הבתים של היהודים, יהודי צריך להתנהג יפה, שאפילו - להבדיל - הגויים גם יתפעלו מהניקיון שלנו, ולא שהם ידעו שאצל היהודים מלוכלך, זה לא תירוץ 'שלא הגיעו לפנות את הזבל!', צריך בכל זאת להיות נקי, אם לא פיננו את האשפה תיקח את זה לבד

אתה לא מבין למה היא לא יכולה לסדר את הבית...
תדון אותה לכף זכות, תרומם אותה, תיתן לה מילים
טובות.

ראש הישיבה שליט"א אומר: אני כמעט לא קיבלתי
מחמאות ממוהרא"ש, אבל על זה קיבלתי מחמאה,
מוהרא"ש אמר לי כמה פעמים בליל שישי לאחר
השיעור: "רואים על אברך אם הוא למד אצלך, רואים
איך שהם שמחים, יש להם לימודים טובים איך לחיות
עם האישה"; פעם הראה לי מוהרא"ש: "תראה את
האברך הזה, הוא כזה מסכן, רואים עליו שהוא לא יודע
איך לחיות בבית".

בדרך אגב נכנס ראש הישיבה שליט"א לשיחה: אני
נהגתי מאוד שמוהרא"ש לא ליטף והראה חביבות כמו
אצל אדמו"רים אחרים, 'אה! יש עוד מעריצים וידידים',
מוהרא"ש לא נשא פנים לאף אחד; לפני שהגעתי
למוהרא"ש, להיכן שרק הגעתי, כל הזמן רק נתנו לי
מחמאות קיבלתי כל כך הרבה מחמאות שהספיק לי
לכל החיים... "נכד של רבי יחזקאל, תושיבו אותו
בראש השולחן..."; אצל מוהרא"ש לא היה את כל
הדברים האלו, הוא לא נשא פנים לאיש, לא היה חילוק
בין עני לעשיר, או בחור, דבר אחד קיים אצלו: 'תורה
ותפלה'; ועוד פעם תורה ותפלה ושוב תורה ותפלה.

את זה כולם צריכים להוציא מהמעשה, לא להיות
בכעס, לחיות בשלום, ובפרט בבית; מכיוון שמי שחיי
בבית באחדות, ומתנהג יפה, הוא אדם אחר, הוא אדם
שמח, אדם מאושר, הראש שלו במקום והוא לא רב עם
אף אחד.

הראש ישיבה נכנס לשיחה נפלאה בגנות הכעס,
ראש הישיבה שליט"א אמר שאפשר לדבר הרבה ממה
שיכולים להוציא מהסיפור הזה, ועוד יישאר לגבאי בית
המדרש גרו יאיר לדבר מזה בשבועות הבאים.

מה רואים כאן? - כשאדם הוא בכעס רחמנא ליצלן
הוא בורא מלאכים רעים שיזיקו לו, וכפי שרואים פה
שהמלאך שנברא על ידי הכעס הוא הראה למלך את
הדרך של אש וכך המלך וזרעו נשרפו. לכן צריך לבקש
הרבה מהקב"ה "ריבוננו של עולם תעזור לי שלא אגיע
לכעס, אני לא רוצה לכעוס על שום דבר, תעזור לי
שלא יפריע לי כלום".

והראש ישיבה שליט"א סיפר: שלבעל שם טוב
הקדוש זכותו יגן עלינו היה תלמיד שהיה לו בית מרוח,
פעם אחת הבעל שם טוב שלח אליהו לתלמיד
לומר לו: אני הולך לעבור ליד ביתך ואני רוצה להיכנס
לביתך, התלמיד נהיה בשמחה, כזה זכיה הרבי מגיע
אליי, ניקו את הבית כמו שמתאים לאורח חשוב, עשו
ממש פסח, והתלבשו בבגדי שבת "הרבי מגיע"

וראש הישיבה שליט"א המשיך וחיידד מאוד: לא
להתווכח ולא לעשות מחלוקת רק ללכת בין הטיפות;
ועם זאת צריך תמיד להיזהר אף פעם לא לומר בפה
אחרת ממה שצריך לעשות, מכיוון שאז יכול להיות חס
ושלום שבאמת תעשה מה שאמרת להם, כמו שרבינו
הקדוש אומר (ספר המידות אות תשובה סימן יא):
"ישמר אדם את פיו מלומר אעשה העבירה הזאת אפילו
בדרך ליצנות, כי דבורו מכריח אותו למעשה", שאדם
ישמור את פיו לא לומר 'אני הולך לעשות את העבירה',
אפי' שכוונתו בליצנות, בגלל שהדיבור אחר כך יביא
אותו לעשות זאת כמו שכתוב בגמרא (סנהדרין קב).
ששאלו מה הביא את יהוא שהיה צדיק גדול שבסוף
יחטא? ענה אביי: בגלל שהוא אמר בפיו לנביאי הבעל
(מלכים-ב, י, יח): "אחאב עבד את הבעל מעט, יהוא
יעבדנו הרבה", אני רוצה לעבוד עבודה זרה, - אפילו
שהוא לא התכוון באמת הוא אמר זאת כדי שיהרגו את
כל נביאי הבעל, עם זאת זה הביא אותו שלבסוף הוא
חטא, לכן אפילו שאתה מתחמק, אל תגיד: 'אני לא
יחתן בגיל צעיר', אלא תמיד להיזהר איך להתחמק.

ראש הישיבה שליט"א המשיך בשיחה איך להתחמק
בחכמה: פעם אחת כשהייתי אצל מוהרא"ש זכרוננו
לברכה נכנס אברך בבכייה, שאשתו ברחה והיא לא
רוצה לחזור רק בתנאי שהוא יכתוב לה שהוא אף פעם
לא ייסע לאומן, מוהרא"ש אמר לו: אתה יכול לכתוב,
ותכתוב כך: "אני מבטיח שאני אף פעם לא (תחשוב:
אסע לירח) אסע לאומן לראש השנה (תחשוב: בעזרת
השם כל שנה)..."

אחר כך הראש ישיבה שליט"א ביקש: אני מבקש
ממכם מאוד, שקודם כל יהיה אחדות בין כל התושבים
בקרייה, שאחד יעזור לשני, כל הזמן נכנסות לגור
משפחות חדשות, צריכים לקרב כל אחד, לעזור לכל
אחד.

העיקר שיהיה אחדות בבית, כי אם יש אחדות בבית
יש גם אחדות בבית המדרש, אבל אם אין אחדות בבית,
לחוצים בבית, לחוצים בבית המדרש. שאחד לא יודע
איך לחיות עם אשתו בבית אזי כשהוא מגיע לבית
המדרש הוא חייב להיות בעל הבית על דה ועל הא, הוא
חייב לעקוץ את השני בבית המדרש.

לכן העיקר שיהיה אחדות בבית, לחיות יחד עם
האישה; בדיוק כמו שאת עצמך אתה דן לכף זכות כך
תדון אותה לכף זכות, כאשר אתה שוכח לשמור משהו
אתה חושב: 'פשוט שכחתי', אם כך מדוע כשזה קורה
לאשתך שהיא שכחה לסדר משהו אתה צועק עליה:
"תמיד את שוכחת, לא יכולת להיזהר...!?", הסוכה
שלך עומדת עוד מסוכות, ועדיין לא ארזת את זה,
ואתה מבין את עצמך עם תירוץ טוב, אבל את אשתך

כל הזמן שהכל מהקב"ה אז אנשים לא יכולים להכעיס אותי, כי אני יודע שהכל מהקב"ה.

ככל שהאדם חוזר על האמונה כך הוא נהיה יותר רגוע, הוא יודע שאף אחד לא יכול להרע לי, השכן עשה כך, אחותי עשתה כך, אבל אני יודע שהכל מגיע מהקב"ה, ההוא היה שליח להביא לי את זה, אבל זה מגיע מהקב"ה, אין הכוונה שמותר לחבר להציק בגלל שהכל מגיע מהקב"ה, כי הקב"ה אומר שאסור להציק לשני, ואם מציקים לאדם אז נענשים.

אבל צריך תמיד לזכור מי מנהיג הכל ועושה הכל, וזה לא בגלל מישהו... בגלל שיהיה מה שיהיה הכל מגיע מהקב"ה והשני לא היה יכול לעשות לך כלום, וזה גם לא אומר שצריך להרשות לשני הכל ולהסכים שהוא יעשוק אותי, או יגנוב אותי, כשאחד גונב אותי וכד' אני אקרא לו לדין תורה אבל אני יודע שלא הוא עשה את זה, הוא רק היה שליח של הקב"ה, מוהרא"ש זכרונו לברכה נהג לחזור תמיד בשיעורים על מה שחז"ל אומרים (חולין ז:): אין אדם נוקף אצבעו מלמטה אלא אם כן מכריזין עליו מלמעלה, בשמים מכריזין יעמוד... פלוני בן פלוני הולך להיצבט, פתאום נכנס אחד לביהמ"ד ודוחף בטעות את השולחן והוא מקבל צביטה חזקה ומתחיל לכעוס ולצעוק מה איתך, אתה לא יכול להיזהר, והוא צועק ומכה וכו', מה אתה צועק עליו? מה אתה מאבד עשתונות? הקב"ה הכריז שאתה תקבל את הצביטה.

ראש הישיבה שליט"א הוסיף עוד דוגמאות: אחד רוצה להגיע לאיזה משרד ויש לו שם דברים חשובים לעשות או שהוא צריך להוציא כסף מהבנק או שהוא צריך לשלוח בדואר למישהו והוא איחר, במשרד כבר לא מכניסים אותו, הבנק נעול, צריך לזכור שהכל מגיע מהקב"ה, הכל בחישוב מדויק מהקב"ה לטובה אפילו שלא מבינים את זה, וראש הישיבה שליט"א אומר צריך להיזהר בבית בפרט, עם כל הכוחות לא לכעוס, מכיון שכשנפולים לכעס כל הבית נחרב (די גאנצע שטוב ווערט אויס) זה כבר לא אותו בן אדם, זה לא אותו אישה וילדים, זה כבר לא אותו בית.

בפרט בערב שבת וערב יום טוב הס"מ מפחד מאוד שהבעל ואישה יסבלו את זה, החיד"א אומר שבערב שבת מגיע השטן לכל בית וגורם מחלוקת בין הבעל לאישה.

לכן צריך לבקש הרבה מהקב"ה שלא נבוא לידי כעס ולא נתרגז מכל דבר קטן ונינצל מהשטן.

אותו דבר כשמגיע זמן שמחה אזי הס"מ מגיע ומנסה בכל הכוחות שיכעסו אחד על השני "כמה פעמים אמרתי לך להתארגן בזמן? את מעכבת אותי..." עכשיו איבדת הכל, נהיית בכעס, המלאך כבר נברא מהכעס

[בדרך אגב סיפר הראש ישיבה שליט"א "אמי שתחיי סיפרה לי, שהיא הייתה ילדה קטנה בת חמש שנים, הרבי מסאטמר זכותו יגן עלינו הגיע לבית אחד השכנים לברית מילה, ואביה הרב אלחנן חיים טיטלבוים זכרונו לברכה הלך לרבי לבקש שיכנס לביתו לביקור, והוא אמר לרבי שאשתו מאד תשמח אם הרבי יגיע, והרבי הסכים להגיע והרבי אמר "עוד מעט אבוא" וברגע שסבתא שלי שמעה את זה נהיה יום טוב בבית, כזה שמחה היה שהרבי הולך להגיע לבית, הילדים באותו יום לא הלכו לחיידר וכולם התלבשו בבגדי שבת, וכשהרבי הגיע הרבי אמר בהלצה "בדרך כלל כשאני הולך למקום זה כדי לחזק את המקום ביהדות ('אויפצוטון') אבל עכשיו הגעתי ('צוליב טון') לעשות טובה לסבתא שלי...]

באמצע ההכנות הרציניות, התלמיד המכניס אורחים, ראה שהמשרת לא הכין את היין שהוא ציווה עליו להכין, והוא נהיה מאוד בכעס והתחיל לצעוק על המשרת: מדוע לא הכנת את היין, מדוע שכחת? ואחר כך הבעל שם טובה הגיע, והבעל שם טוב התחיל להסתכל לכל הצדדים ושאל "איפה התלמיד" והראו לו "הנה הוא כאן" והוא שאל שוב "היכן הוא" ועוד פעם הראו לו על התלמיד, אז הוא אמר "אני לא מחפש אותו, אני מחפש את בעל הבית היכן הוא? וכך חזר על עצמו מספר פעמים, עד שהבעל שם טוב אמר "כאשר אדם בכעס רחמנא ליצלן נכנס בו נשמה אחרת, הוא כבר לא אותו אדם, הוא אדם אחר, לכן אני לא מכירו כאותו אדם."

המשיך ואמר הראש ישיבה שליט"א: כעס זה מידה רעה מאוד אבל צריך לדעת שאי אפשר לעבוד לברוך מהכעס בזמן שכבר נמצאים בכעס, וכשכבר נמצאים בכעס אז כבר מאוד קשה להירגע בחזרה, וצריך לעבוד על זה עוד לפני שמגיעים לידי כעס.

אומר הראש ישיבה שליט"א: העצה לא לבוא לידי כעס היא כך, בבוקר מיד כשאתה קם, שהכל הולך עוד טוב ואף אחד לא מכעיס אותך, תשגן לעצמך טוב: הכל זה הקב"ה, ושום דבר לא מגיע ממני, זה יעזור לך לא לכעוס, לכן חשוב מאוד לשגן כל הזמן בבית אמונה, לספר סיפורים של תפילה, "ביקשתי מהשם, והשם עזר לי" השם עזר לי בזה ובזה וכו' זה מביא את האדם לדבק את מוחו ומחשבתו לקב"ה שיכנס בו שהכל מתנהג על ידי הקב"ה וכך הוא לא במהרה יבוא לידי כעס.

וכשאדם חוזר לעצמו את האמונה הברורה, כשמדברים עם חבר מדברים דיבורים של אמונה, "הכל מהקב"ה" "אף אחד לא יכול לעשות לי טוב או רע" "מה שקרה עכשיו זה מהקב"ה" התקלה היא מהקב"ה, הילד נפל, התהפך זה מהקב"ה, כשחיים כך וחוזרים

שלך והוא ייקח אותך לאן שהוא רוצה לבוץ, לאש, או לבור וכו'.

ובכלל צריך לדעת איך מדברים לאישה, אי אפשר לדבר בצורה של עקיצות אחד לשני, הגם שמדברים עם חבר כך, אסור לדבר כך, אבל אצל אנשים לצערנו זה כך, זה שיודע יותר לעקוץ, מי שיודע לעשות בדיחות על חשבון השני הוא יותר מוצלח, ולפעמים נותנים לשני איזה עקיצה טובה... וכולם צוחקים □ אבל כשמדברים אל האישה צריך כל כך להיזהר לא להציק, לא לעקוץ, וגם כשמדברים עם חבר צריך להיזהר איך מדברים, בפרט כאן בהיכל הקודש מוהרא"ש נהג לספר, ששמעו את אנשי שלומנו שדיברו בדרך כבוד וקראו "רבי" לפני השם הפרטי לדוגמה רבי לוי, רבי חיים, רבי ראובן, וכו'.

כשמדברים יפה, חיים עם הקב"ה, ולא מגיעים לידי כעס, אזי המלאך הרע לא יכול להוביל אותך לדרכים לא טובות, ותלך בדרכים ישרות ותהיה לך הצלחה.

כשמתנהגים יפה, וחיים בשלום עם הזולת, זה 'ההפצה' הכי גדולה. אנשים מאוד נשברים כשמדברים על הפצה, בחושבם "אני לא יכול ללכת לבתים ולחלק קונטרסים" - אומר הראש ישיבה שליט"א 'הפצה' לא הכוונה לדפוק בבתים, בוודאי כשאחד צריך כסף אז העצה להפיץ ולדפוק בבתים וללכת בבתי מדרשות, כמו שמוהרא"ש כתב הרבה מאוד פעמים באשר בנחל "אני נותן ברכה, שמי שילך להפצה, יהיה לו תמיד כסף בכיס" וזה בדוק ומנוסה, כל אלו שהולכים ל'הפצה' יש להם תמיד שפע, אם יש לך חובות, אם אתה חייב לאנשים תלך להפיץ, אבל 'הפצה' הכוונה גם שמתנהגים יפה גורמים שאחרים יראו מה רבינו נותן לתלמידיו, שהם מתנהגים בכזה דרך ארץ.

אתה גר בקריה, כולם יודעים היכן אתה גר והיכן אתה מסתובב, כולם מסתכלים עליך לראות איך מתנהגים "הברסלבערס" אפילו כשאחד אומר לך מילה לא יפה, הוא צוחק עליך, תדע שזה כלום, אחר כך כשהוא הולך לישון הוא חושב לעצמו במיטה ומתייסר, יש לי בן דוד שמסתובב 'ברסלב' ויש לו שלום בית, ואי אפשר להכעיס אותו, יש לו תמיד חיוך על הפנים, הוא מדבר יפה לאנשים, זה הפצה חזקה, ההתנהגות שלך.

שכולם יראו שהאברך הברסלבער הוא אדם נעים, הרבה פעמים עוצרים אותי אנשים ואומרים, אחד האברכים שלך עובד אצלי הוא אברך רציני, אי אפשר להיזיז אותו מהדברים שלו, מתפילת מנחה שלו, ממניין, הוא אדם נורמלי, הוא מברך יפה לשלום כל אחד וכו' לכל אברך יש משפחה סביבו, אבא, אמא חם וחמות, סבא סבתא, דודים וכן הלאה, כולם יודעים ממך, כולם

יודעים שהתקרבת לרבינו הקדוש אתה גר בברסלב, הוא באמת מסתכל על זה מאד מוזר, כי הרי אתה אדם נורמלי, איך הגעת לברסלב...? זה ההפצה הכי גדולה שכולם רואים אותך מתנהג יפה, אתה אדם נורמלי. (והראש ישיבה שליט"א הוסיף: אני צריך להגיד לכם קצת מוסר, ביום שישי נסעתי בקריה, וראיתי שמונח אשפה ליד הבתים של היהודים, יהודי צריך להתנהג יפה, שאפילו - להבדיל - הגויים גם יתפעלו מהניקיון שלנו, ולא שהם ידעו שאצל היהודים מלוכלך, זה לא תירוץ 'שלא הגיעו לפנות את הזבל', צריך בכל זאת להיות נקי, אם לא פיגנו את האשפה תיקח את זה לבד לפח המרכזי או שתשאיר את זה בבית, הכניסה לבית יהודי צריכה להיות יפה ונקיה, וכולם יאמרו "תראו פה גר אדם נעים הליכות").

והראש ישיבה שליט"א נכנס לנושא איך להתחמק ממחלוקת, לא לריב עם אחרים, ואמר שעם אבא ואמא חם וחמות לא רבים, "אבל הם מתערבים לי בחיים...!" זה לא נכון, אף אחד לא יכול להתערב לך בחיים, אלא רק אם אתה מערב אותם בחיים שלך, תשמע עצה מתוקה, כשאחד מגיע לך עם טענה, צריך לעשות כך, וצריך לעשות כך וכדו' תגיד, קודם כל השווער צודק במאה אחוז, חמותך צודקת במאה אחוז, אתה תמשיך בדרכך, ואם ישאל אותך, הרי סיכמנו משהו "דיברנו שתוציא את הילדים מהמוסד?" בוודאי אני יעשה כך, מה שהחם והחמות אומרים אני יעשה, אנחנו באמצע לעבוד על זה... "אבל חס ושלום לא להתווכח, לא לריב עם חם וחמות וכן אם הם אומרים: שמעתי שאצלכם מחתנים בגיל צעיר, ואתה צריך לדעת... וכו' תגיד לו ח"ו ח"ו, אני יעשה מה שהחמתן אומר, וכשיהיה איזה שידוך על הפרק, תגיד לו יש איזה שידוך וכו' העיקר לא להתווכח כלל עם ההורים.

וראש הישיבה שליט"א הוסיף בעניין לחתן בגיל צעיר כשעדיין נקיים, אני שואל תמיד: כמה עבירות בחור צריך לעשות כדי להיות מוכן להתחתן?! ואפי' שאתה חושב שהבחור לא חוטא, אמרו חז"ל (יומא כט.) "הרהורי עבירה קשים מעבירה" מחשבות רעות יותר גרועות מהעבירה עצמה, זה לא סתם אימרה, לחשוב על עבירות זה כמו העבירה בעצמה איך מותר להמתין אפי' יום אחד לעכב את החתונה של הילדים? אבל ח"ו להתווכח ולעשות מחלוקת עם ההורים.

היה לי בחור בישיבה, שהיה ניגש אליי תדיר ומבקש: ראש ישיבה מה יהיה עם השידוך שלי? אני רוצה להתחתן! פעם אחת שאלתי אותו, מה ההורים שלך אומרים על זה? אביו עזב את היהדות ר"ל, הוא אומר לי: אבא שלי אומר שאם אני אתחתן צעיר הוא יכניס את ראש הישיבה לבית הסוהר, אמרתי לו: אביך הוא הרי ליברלי, גש אליו ותגיד לו: מצאתי בחורה,

המדרש הוא חייב להיות בעל הבית על דה ועל הא, הוא חייב לעקוץ את השני בבית המדרש.

לכן העיקר שיהיה אחדות בבית, לחיות יחד עם האישה; בדיוק כמו שאת עצמך אתה דן לכף זכות כך תדון אותה לכף זכות, כאשר אתה שוכח לשמור משהו אתה חושב: 'פשוט שכחתי', אם כך מדוע כשזה קורה לאשתך שהיא שכחה לסדר משהו אתה צועק עליה: "תמיד את שוכחת, לא יכולת להיזהר...!?", הסוכה שלך עומדת עוד מסוכות, ועדיין לא ארזת את זה, ואתה מבין את עצמך עם תירוץ טוב, אבל את אשתך אתה לא מבין למה היא לא יכולה לסדר את הבית... תדון אותה לכף זכות, תרומם אותה, תיתן לה מילים טובות.

ראש הישיבה שליט"א אומר: אני כמעט לא קיבלתי מחמאות ממוהרא"ש, אבל על זה קיבלתי מחמאה, מוהרא"ש אמר לי כמה פעמים בליל שישי לאחר השיעור: "רואים על אברך אם הוא למד אצלך, רואים איך שהם שמחים, יש להם לימודים טובים איך לחיות עם האישה"; פעם הראה לי מוהרא"ש: "תראה את האברך הזה, הוא כזה מסכן, רואים עליו שהוא לא יודע איך לחיות בבית".

בדרך אגב נכנס ראש הישיבה שליט"א לשיחה: אני נהניתי מאוד שמוהרא"ש לא ליטף והראה חביבות כמו אצל אדמו"רים אחרים, 'אה! יש עוד מעריצים וידידים', מוהרא"ש לא נשא פנים לאף אחד; לפני שהגעתי למוהרא"ש, להיכן שרק הגעתי, כל הזמן רק נתנו לי מחמאות קיבלתי כל כך הרבה מחמאות שהספיק לי לכל החיים... "נכד של רבי יחזקאל, תושיבו אותו בראש השולחן..."; אצל מוהרא"ש לא היה את כל הדברים האלו, הוא לא נשא פנים לאיש, לא היה חילוק בין עני לעשיר, או בחור, דבר אחד קיים אצלו: תורה ותפלה; ועוד פעם תורה ותפלה ושוב תורה ותפלה.

את זה כולם צריכים להוציא מהמעשה, לא להיות בכעס, לחיות בשלום, ובפרט בבית; מכיוון שמי שחיי בבית באחדות, ומתנהג יפה, הוא אדם אחר, הוא אדם שמח, אדם מאושר, הראש שלו במקום והוא לא רב עם אף אחד.

לְמַה רָגַשׁוּ גוֹיִם. תְּרַעַם בְּשֵׁבֶט פְּרֹזֶל. נִנְתְּקָה אֶת מוֹסְרוֹתֵינוּ וְנִשְׁלִיכָהּ מִמֶּנּוּ עֲבֹתֵינוּ. זֶה צִיצִית וְהַת פִּילִין. כֹּל הַסִּיפּוֹר מְרוֹמָז בְּקִפְיֹתָל הַזֶּה. לִכֵּן מֵה טוֹב וְהַ נְעִים לְאִדָּם שִׁיּוֹדֵעַ מִשְׁהוּ בְּסִיפּוֹרֵי מַעֲשֵׂיּוֹת שֶׁהֵם סוּדוֹת גְּדוּלוֹת וְעִמּוּקִים בְּתוֹרָה.

הקב"ה יעזור שנציית לרבינו וכך יהיו לנו חיים טובים, אמן.

(ספורי מעשיות, מעשה ד', מעשה נסים, ממלך שגור שמד, חלק ב נלמד בשבת קודש פרשת בראשית, מברכים חודש מר-חשוון, שנת תשפ"א לפרט קטן, ב'קריית ברסלב' ליבערטי)

אני יכול להביא אותה הביתה? הוא יענה לך כן, הרי זה השיטה שלהם, לקרב כל אחד, ויש להם סיסמה 'אני מכבד אותך, תכבד אותי...', וצריך לתת אהבה לכולם, וכל אחד יכול לחשוב ולעשות מה שהוא רוצה...! אם כך אני רוצה להבין איפה מתחיל העניין של "התעללות בילדים"? כשאני מביא הביתה בחורה זה בסדר ועוד צריך לכבד, ואסור להגיד כלום ח"ו כי לכל אחד יש את הדרך שלו, אם כך, למה כשאני עושה אותו הדבר רק בתוספת טבעת ושני עדים מתחת לחופה, זה כבר הופך להיות "התעללות"?

וראש הישיבה שליט"א המשיך וחיידד מאוד: לא להתווכח ולא לעשות מחלוקת רק ללכת בין הטיפות; ועם זאת צריך תמיד להיזהר אף פעם לא לומר בפה אחרת ממה שצריך לעשות, מכיוון שאז יכול להיות חס ושלום שבאמת תעשה מה שאמרת להם, כמו שרבינו הקדוש אומר (ספר המידות אות תשובה סימן יא): "ישמר אדם את פיו מלומר אעשה העבירה הזאת אפילו בדרך ליצנות, כי דבורו מכריח אותו למעשה", שאדם ישמור את פיו לא לומר 'אני הולך לעשות את העבירה', אפי' שכוונתו בליצנות, בגלל שהדיבור אחר כך יביא אותו לעשות זאת כמו שכתוב בגמרא (סנהדרין קב). ששאלו מה הביא את יהוא שהיה צדיק גדול שבסוף יחטא? ענה אביי: בגלל שהוא אמר בפיו לנביאי הבעל (מלכים-ב, י, יח): "אחאב עבד את הבעל מעט, יהוא יעבדנו הרבה", אני רוצה לעבוד עבודה זרה, - אפילו שהוא לא התכוון באמת הוא אמר זאת כדי שיהרגו את כל נביאי הבעל, עם זאת זה הביא אותו שלבסוף הוא חטא, לכן אפילו שאתה מתחמק, אל תגיד: 'אני לא יחתן בגיל צעיר', אלא תמיד להיזהר איך להתחמק.

ראש הישיבה שליט"א המשיך בשיחה איך להתחמק בחכמה: פעם אחת כשהייתי אצל מוהרא"ש זכרוננו לברכה נכנס אברך בבכייה, שאשתו ברחה והיא לא רוצה לחזור רק בתנאי שהוא יכתוב לה שהוא אף פעם לא ייסע לאומן, מוהרא"ש אמר לו: אתה יכול לכתוב, ותכתוב כך: "אני מבטיח שאני אף פעם לא (תחשוב: אסע לירח) אסע לאומן לראש השנה (תחשוב: בעזרת השם כל שנה)..."

אחר כך הראש ישיבה שליט"א ביקש: אני מבקש ממכם מאוד, שקודם כל יהיה אחדות בין כל התושבים בקריה, שאחד יעזור לשני, כל הזמן נכנסות לגור משפחות חדשות, צריכים לקרב כל אחד, לעזור לכל אחד.

העיקר שיהיה אחדות בבית, כי אם יש אחדות בבית יש גם אחדות בבית המדרש, אבל אם אין אחדות בבית, לחוצים בבית, לחוצים בבית המדרש. שאחד לא יודע איך לחיות עם אשתו בבית אזי כשהוא מגיע לבית